

[Statsministeren]

danskere betaler i indkomstskat til skatteministeren om året – vi kan tage året 1986 – er 69 mia kr. Når vi en dag er af med både renteudgifterne og dagpengene – eller i hvert fald har fået dem bragt dramatisk nedad – så er der muligheder. De to poster alene, renter og dagpenge, beløber sig til mere end det samlede provenu i statskassen af den personlige direkte indkomstskat. Sådan er sammenhængen.

Det er rigtigt, at skattetrykket er steget, men – for der er et men – ser vi på det skattetryk, husstandene mærker, hvad er så det? Det er selvfølgelig direkte skat og afgifter af enhver art. Det er skatter, som vedrører os som personer, som familier, skatter og afgifter, som berører husstandene. Hvordan er det så gået? Ja, vi kan trods alt glæde os over, at dette skattetryk ikke er steget, tværtimod. I 1981 var dette personlige husstandsskattetryk på 43,2 pct. Så voksede det. I 1985 var det 44,1 pct., til næste år, i 1986, går det ned til 43,0 pct. Fra i fjor – eller jeg vil hellere sige: fra i år – til næste år sker der altså et let fald i dette personlige skattetryk, og det er jo det, der opleves af mennesker. Men så vil nogle selvfølgelig spørge: ja men hvordan i alverden kan I så få orden i det regnskab? Det kan vi naturligvis, fordi ikke mindst erhvervs- og institutionsskatterne er gået op i de sidste år; det gælder først og fremmest aktieselskabsskatten. Aktieselskabsskatten indbragte i 1983 ca. 7 mia kr., i 1984 begyndte det at skæppe, da gav aktieselskabsskatten det dobbelte, 14 mia kr. Når man fører en økonomisk politik, som giver vækst, bliver der mere gevinst på erhvervsbeskatningen, og at den er fordoblet fra 7 til 14 mia kr., kan enhver forstå har den allerstørste betydning for de samlede statsfinanser.

Hr. Kaj Poulsen havde et indlæg, og jeg skal blot sige i den anledning, at det ikke er korrekt, når hr. Kaj Poulsen søger at påvise, at årsagen til de betalingsbalancetal, jeg nævnte i min åbningstale forleden – tallene fra juni og juli, hvor eksporten viser en stigning på 12–13 pct. sammenholdt med 1984-gennemsnittet – skulle være Ålborgs store krydstogtskib. Det er al ære værd, at hr. Kaj Poulsen ved enhver lejlighed søger at fremhæve Ålborg for det gode, og det bøjer jeg mig for, men jeg synes, at jeg for en ordens skyld bør gøre opmærksom på, at det tal, jeg

nævnte, var rensset for skibe og fly og også sæsonkorrigeret. Så den er altså god nok.

Hr. Kaj Poulsen havde den bemærkning i sin tale, at vi ikke kan leve af at barbære hinanden, og det er jo rigtigt. Jeg må måske have lov til at sige, at nu gør hr. Kaj Poulsen personligt jo heller ikke meget for, at det skulle kunne være muligt. Men det er en smagssag.

Flere ordførere har harceleret over den optimisme, man siger skulle præge mit arbejde og mine udtalelser. Ja, det skal såmænd nok passe. Jeg mener, optimismen er berettiget. Jeg mener egentlig også, den er nødvendig som arbejds metode. Jeg tror, det er en god arbejds metode, og det er da bedst, når den er berettiget. Men det er måske også sådan en indstilling i sindet.

Man kan vel ikke sige, at denne debat har været meget præget af poesi. Derfor fristes jeg til i denne anledning at citere et gruk af Piet Hein, der lyder således:

»Pessimisterne er dog de reneste tåber, de tror på det modsatte af, hvad de håber. Nej, de optimister, som livet beror på, er dem, som tør håbe på noget, de tror på.«

Må jeg sige til sidst om de to dagsordener, at jeg mener om fremskridtspartiets tekst, at den ikke er så realistisk, for man opfordrer folketinget til at sige nej til skattereformaftalen, og det er jo en mærkelig ting at bede om, al den stund det er en kendsgerning, at et overvældende flertal i folketinget for kort tid siden besluttede skattereformen. Så står der noget, som jeg ikke synes er rigtigt. Der står, at folketinget siger nej til skattereformaftalen, fordi den gør det dyrere at være dansker. Sådan er det jo ikke. Lad os dog nu trods alt ikke glemme, at skattereformen indebærer, at det personlige skattetryk, den direkte skat, skal lempes med ca. 5½ mia kr.

VS' forslag om motiveret dagsorden har jeg lidt større vanskeligheder med. Det indeholder jo to led, og jeg må indrømme, at det første led har min sympati, men da vi jo ikke kan stemme om dele af dagsordener for sig, må jeg alligevel sige, at sidste led i første sætning gør mig betænkelig. (*Munterhed*).

For klarheds skyld: regeringen kan ikke modtage nogen af disse to dagsordener, som det hedder i folketingsprog. På dansk betyder det, for at ingen skal være i tvivl, at hvis